

# Jungfru Marie Kyrkogångsdag

## Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Luk. 2:22–32.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna festdag, Jungfru Marie kyrkogångsdag eller kyndelmässodagen, bär också namnet Jungfru Marie reningsdag, "*purificatio Marie*". Dagens evangelium om den heliga familjens föreskrivna besök i Jerusalems tempel på den fyrtionde dagen efter jul börjar också i sin ostympade, icke-förkortade form med orden "*Och när deras reningsdagar hade gått till ända*". Just så står det i all sin anstötlighet. Det borde dock inte vara nödvändigt att ödsla tid på att avvisa påståenden om att den gammaltestamentliga världen vore full av skrock, vidskepelse och sjuka tankar om orena kvinnor, syndfulla födslar och vanhelgande blodflöden. D. h. Skrifts båda delar genljuder av den bärande förkunnelsen: "*Jordens är HERRENS och allt vad därpå är*". (Ps. 24:1) På samma sätt är barnafödslar i d. h. Skrift ett ämne för tacksägelse på ett sätt, som gör vår egen samtid till ett exempel på skapelseförakt och kroppsrädsla: "*Se barn äro en HERRENS gåva, livsfrukt en lön*". (Ps. 127:3) Så talar ingen nutida hedning, och så faller alla de ondsinta anklagelserna i anledning av Jungfru Marie reningsdag tillbaka på dess belackare. Däremot vill d. h. Skrifts tal om orenhet och rening, dess föreskrifter i Gamla Testamentet om tempeloffren tjäna ett annat önskemål. Den yttre, rituella, föreskriftsmässiga orenheten blir ett av Gud i hans vishet uppsatt tecken på syndens närvaro i Adams och Evas släkte, en erinran om det syndens fördärv, som är oupplösligt förenat med kött och blod. Den gammaltestamentliga lagen fungerar så som en stegring av de tecken på syndens närvaro, som alltsedan syndafallet är allestädes närvarande på jorden:

*Vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda skall du nära dig av den i alla dina livsdagar; törne och tistel skall den bära åt dig, men markens örter skola vara din föda. I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden; ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du åter vardas.*  
(1 Mos. 3:17 ff.)

Vart vi än vänder oss, möter vi dessa påminnelser om

vår dödlighet, om att vi är genomträngda av Adams synd. Så har också en gång Moses' reningslagar fungerat.

Vad det Gamla och Nya förbundet sålunda samfällt vittnar om är det för människoförnuftet otillgängliga och ofattbara fördärv, som gör oss till "*vår natur hemfallna åt vredesdomen*" (Ef. 2:3), till fångar under synden, döden och djävulen. Denna hårda treklang är ingen tom fras, inget att skämta bort, utan den riktiga beskrivningen av vår situation. Det är ett Ord, som Gud låter komma till oss, och som river bort täckelset från vårt elände. Det är den kristna, av Gud allena uppenbarade läran om arvsyndens. Båda testamentena förkunnar den i all dess skärpa. Konung David säger i ps. 51:7: "*Se, i synd är jag född, och i synd har min moder avlat mig*". Job säger: "*Som om en ren skulle komma av en oren! Sådant kan ju aldrig ske*". (Job. 14:4) Vår Herre Jesus Kristus sammanfattar en gång för alla arvsyndens verklighet sålunda: "*Det som är fött av kött, det är kött, och det som är fött av Anden, det är ande*". (Joh. 3:6) Dessa ord behöver inte försvaras. De kan bara förkunnas, "*för att var mun skall bliva tillstoppad och hela världen stå med skuld inför Gud*". (Rom. 3:19) Med all rätt säger vår kyrkas bekännelse härom: "*Denna arvsynd är ett så djupt ont fördärv i människans natur, att vi icke kunna fatta det med förståndet, utan måste tro det på grund av Skriftens uppenbarelse*". (SKB, s. 23) Härom säger vi så:

- I. den uppenbarade läran om arvsyndens förkastas allt mer av otron,**
- II. den uppenbarade läran om arvsyndens skänker rätt syndainsikt,**
- III. den uppenbarade läran om arvsyndens uthärdas endast genom tron på Kristus.**

### ***I. Den uppenbarade läran om arvsyndens förkastas allt mer av otron.***

Alla vanliga söndagar börjar vi vår högmässa med syndabekännelsen ord: "*Jag fattig, syndig människa, som med synd född*". Dessa ord står i dag allmänt un-

der det hårdaste angrepp, och öppet och utan omskrivningar förkastar onda profeter läran om arvsynden. Ja, i dess ställe vill man sätta läran om en arvsvälsignelse och att varje människa på jorden föds i nådens tillstånd. Så förkunnar numera också den romerske påven och med honom en överväldigande mängd av falska profeter. Så besannas Kristi ord om sluttidens allt hårdare kamp om tron, om det stora avfallet, om det mörker, som tränger in i Guds tempel. Allt detta skall vi ta till kännedom, så att vi inte sluter våra ögon för verkligheten. Det gäller verkli- gen "att kämpa för den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga". (Jud. v. 3)

## **II. Den uppenbarade läran om arvsynden skänker rätt syndainsikt.**

Det gäller i dag ingalunda något, som saknar anknytning till den kristna existensens grundval, utan med all rätt säger vår evangelisk-lutherska bekännelse om evangeliets fiender: "Det har varit omöjligt för dem att lära rätt om boten, emedan de icke på rätt sätt känna vad synden är. Ty, såsom ovan sagts, ha de ingen rätt uppfattning om arvsynden, utan säga, att människan har sina ofördärvade krafter i behåll ... ty den onda böjelsen, lustan och begärelsen anse de icke vara synd." (SKB, s. 325) Den kokande häxgrytan av onda

tankar och begär ställs av de falska profeterna icke under domen. Så förblir hjärtat odömt och därför oförlåtet och utan bättringens frukt. Därmed omöjliggörs omvändelsens under, både den första och den dagliga, kort sagt, vår frälsning.

## **III. Den uppenbarade läran om arvsynden uthärdas endast genom tron på Kristus.**

Liksom Moses' lag skapat tecken på syndens närvaro, på arvsyndens makt över Adams och Evas släkte, hade Lagen också skänkt reningsoffret som tecken på den utlovade frälsningen genom Jungfruns son. Att "ett par turturduvor eller två unga duvor" inte kunde besegra och betrampa synden, döden och djävulen var uppenbart för det troende Israel. Tempeloffrens blod var i stället talande, utlovande, tröstande tecken på det offerlamm, som denna festdag bars in i templet. Här i Jesus, sann Gud och sann människa, triumferar Gud i sin antagna mandom över arvsyndens förbannelse, över domen över den fallna världen. När tron fattar om detta utlovade under, fruktar vi inte arvsynden, krossas inte av dess tyngd utan övervinner den. Arvsyndens mörker upplyses av denna festdags ljus, som gör natten till dag, som gör syndare till rättfärdiga.

Amen.